

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2022

3

Modlitba za Ukrajinu

Dobrý a milosrdný Bože,
Ty jsi náš nebeský Otec, dokonale nás
znáš a miluješ. Proto se s důvěrou
odevzdáváme do Tvých rukou.

Prosíme Tě za mírové řešení složité
situace na Ukrajině.

Prosíme Tě za světové státníky, aby stáli
na straně dobra a našli sílu k vzájemné
dohodě a usmíření.

Prosíme Tě také za všechny oběti války,
sirotky, vdovy a uprchlíky. Obejmi je svou
něžnou náručí.

Dej, ať kolem sebe šíříme pokoj, nejsme
jeden druhému lhostejní a dokážeme si
navzájem odpouštět.

Amen.

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, druhého března vstupujeme Popeleční středou do postní doby. Jak bychom se letos díky této době chtěli připravit na slavení Velikonoc? A má být naše příprava jen kvůli „lepšímu“ prožití Velikonoc – vigílii Bílé soboty? Slavením Velikonoc si připomínáme, že díky Ježíši Kristu máme přístup k Bohu, a tedy do nebeského království. Ale my věříme slovům, která řekl farizeům, že: „Království Boží je mezi námi!“ (Lk 17,21) Pavel v listu Římanům (14,17) říká: „Vždyť Boží království není pokrm a nápoj, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém.“ Kéž se během postní doby naučíme každý den nahlížet do svého srdce, abychom zjistili, jak na tom je. Jestli je v něm uklizeno, čisto a připraveno na Boha. Jen ten, kdo má čisté srdce, vidí Boha. Díky čistému srdci můžeme Bohu také naslouchat a být naladěni na to, konat Jeho vůli. A tím se může udržovat a také šířit Boží království. Bůh bude mezi námi, bude zde Jeho spravedlnost, pokoj a radost. Dejme si toto předsevzetí, udělme si čas a prostor na setkání s Ním, a ať je to On, kdo nám pomůže „uklízet“ naše srdce pro šíření Jeho království v tomto světě.

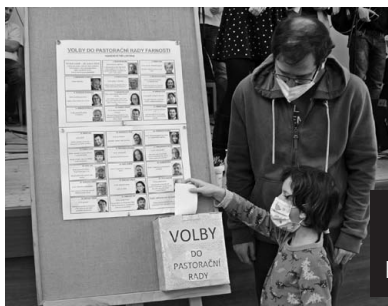
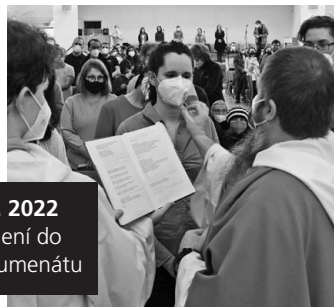
Katka

2. 2. 2022
Hromnice
Uvedení Páně
do chrámu

6. 2. 2022
Uvedení do
katechumenátu

20. 2. 2022
Volby do pastorační rady,
koncert Duo Naboso a hosté

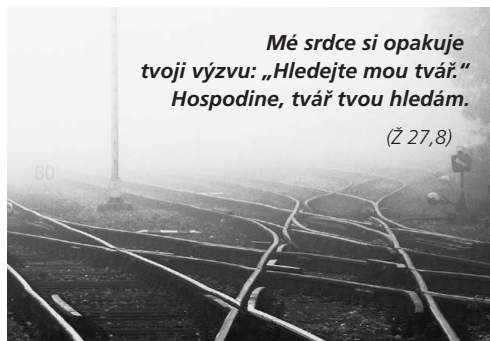
Sebehodnota? Identita člověka? V čem je skryta? V čem ji hledáme? Co jsem zač?

Spousta lidí hledá svoji hodnotu a sebeuvědomění. A možná hledáme to, co máme, ale nevidíme to. A možná to, co máme nahrazujeme něčím, co si určujeme sami, a tím sebe i druhé obelháváme.

Někdo se identifikuje s tím, že je známý, někdo s tím, že je zakladatel nějakého díla, někdo s tím, že je ředitel, někdo s tím, že slouží druhým, s hudebním stylem, s nějakou kulturou, s originalitou za každou cenu atd. Někteří křesťané mají svoji identitu v tom, že jdou v neděli do kostela, v tom, že přijímají na ruku, v tom, že musí klečet u přijímání, v noblesních bohoslužebných oblecích, korektnosti, v tom, že ti ostatní jsou mimo a oni jedíni správně. Vlastně to vypadá, že spousta dnešních lidí, a to i křesťanů, hledá svoji sebehodnotu nějak zvenku v tom, co umí, jak působí na okolí, čeho dosáhli, v gestech, v prohlášeních, ale je to cesta smysluplná? Je to pravda o člověku a jádru lidství? Myslím si, že je třeba ji hledat jinak, protože veškeré výše zmíněné skutečnosti jsou „nepřesahující“. A proto se to může jevit, jako by si člověk mohl identitu vybírat. Jistě je pravda, že si mohu do určité míry vybírat zaměstnání. Mohu si vybírat, která svoje nadání zrealizuju, ale my potřebujeme jít na kořen, na podstatu své existence. Je-li člověk ve své podstatě přesažný, a to uznává i světský prostor (tj. je tím, kdo si život nedal, a má bytostný vztah k transcendentnu – Bohu), pak se potřebuje identifikovat s tím, kdo ve své hlubině je, a ne s tím, co není, nebo jen s tím, jaký by chtěl být či jak se cítí, jak tomu v mnoha případech je.

Jak? Domnívám se, že svůj život jsme si nikdy nedali sami, a jsme, tedy aspoň v to asi všichni doufáme, ovoce lásky našich rodičů a pro věřícího člověka navíc realizované ve spolupráci s Boží láskou, která nás chtěla. To má dalekosáhlé důsledky, neboť to vypovídá právě o tom, co náš svět přehazuje a kde je vetknuta naše hodnota, aby se po našem sesynchronizování s tímto faktem stala naší sebehodnotou.

Pokud to, na čem člověk stojí jako na skále, s čím se identifikuje, to, čím se prezentuje, a to i sám pro sebe (sebepojetí, sebepřijetí), není pravá reali-

**Mé srdce si opakuje
tvoji výzvu: „Hledejte mou tvář.“
Hospodine, tvář tvou hledám.**

(Ž 27,8)

ta lidství (pro judaisticko-křesťanské pojetí to znamená bytí člověka z Boha a v Bohu), pak vše ostatní začne obsazovat tuto klíčovou kapacitu člověka a dochází k naprosto mylnému vnímání sama sebe. Člověk identifikovaný na prvním místě nikoli se svojí reálnou podstatou (která je přesažná), který začne stavět na něčem jiném, začne žít v omylu sám o sobě. Taková falešná identita je pak člověkem obhajována, od ostatních vyžadováno její potvrdování a stává se destruktivní pro něj samotného, pro jeho rodinu i pro společenství, v němž žije, a vlastně je zásadním minutím se cíle.

Ještě jinak řečeno: Pokud první místo žebříčku sebehodnoty zabere něco jiného než zdroj našeho bytí, odkud jsme vzešli a proč, stáváme se vykořenění. Za tímto uvažováním stojí zásadní otázky. Proč jsem, kdo jsem, odkud jsem přišel, kam jdu, co je člověk atd. Potenciál biblických textů, a především evangelia je právě v této oblasti. Člověk – Boží obraz – Bohem milovaný – schopný lásky – jednota ducha, duše a těla. Tak a máme před sebou s pár biblickými citáty, které je třeba vnímat dohromady, program na postní dobu.

Matouš 1,18

Lukáš 2,9-14

Jan 19,4-6

Skutky apoštolské 1,11

Nemusí se nám to líbit, ale nakolik si dovolíme se identifikovat s pravým Božím obrazem, s Bohem, který se stal pro nás člověkem, natolik se dotýkáme své vlastní hodnoty.

P. Michael

Ve škole modlitby svatého Josefa

Ze všech lidí kolem Ježíše zůstává sv. Josef nejvíc v pozadí, právě ten, kterého Ježíš nazýval určitě otcem, v dětství jistě tatínkem. Žádný evangelista neuvádí jakoukoli Josefovou řeč. Josef mlčí, ve svém jednání je trpělivý a dělá, co je v dané situaci potřeba.

Z Písma svatého víme, že je vesnický mládelec, tesař, chystá se ženit, je zasnouben, ale také je to nesmírně zamilovaný a spravedlivý muž. Ale než dojde ke svatbě, velké překvapení! – Snoubenka Maria je těhotná. Přesto si ji vezme za ženu. Dítě přijme s pokorou a láskou, otcovsky se o ně stará, vzorně také pečuje o manželku. Snaží se vytvářet klid a pohodu ve své rodině, i když přijdou různé překážky, trable života. Josef byl muž, který žil z víry. Celá jeho rodina žila z víry. Josef věřil Marii. Jak ji musel mít rád, jak na ni musel být hrdý, že jí tolik věřil. Maria věřila Josefovi. Jak ho musela mít ráda, jak mu musela důvěřovat, že mu svěří svého syna, syna Božího. Jak se museli mít rádi, že přes všechny ty stálé oběti a trampoty tvořili šťastnou rodinu! Maria i Josef věřili svému synu Ježíšovi. Nerozuměli mu vždycky; to se rodičům často stává, že nerozumějí vždy svým dětem, ale i když mu nerozuměli, tak mu věřili, že to myslí dobře, že to dobře dopadne.

Určitě všichni víme, že každá dobrá rodina se musí opírat o vzájemnou důvěru, věřit si, vytvářet společnou snahou krásný domov. I když jeden druhému vždy docela nerozumí, musí si přesto vytvářet prostředí důvěry, vzájemného pochopení. Přestože to může být mnohdy nesmírně náročné. A Ježíš nám k tomu dává nové přikázání: **Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte i vy...** (Jan 13,34-35). A to má zvláště platit v každé rodině. Rodina je základem každé společnosti. Papež František nás vybízí k modlitbě: *Ježíši, Maria, Josefe, k vám, svatá rodino nazaretská, s obdivem a s důvěrou obrácíme svůj pohled. Ve vás kontemplujeme krásu společenství založeného na pravé lásce a vám svěřujeme všechny naše rodiny, ať se v nich obnovuje podivuhodné působení Boží milosti. Svatá rodino nazaretská, ty jsi přitažlivá škola svatého evangelia. Uč nás napodobovat tvoje ctnosti moudrou duchovní kázní, daruj nám jasný pohled, který dovede vnímat působení Prozřetelnosti v každodenní realitě života. Svatá rodino nazaretská, ty jsi věrná opatrovnice tajemství spásy. Nauč nás vážit si ticha, učiň z našich rodin večeradla modlitby, přetvářej je na malé domácí církve, obnov v nás touhu po svatosti a buď nám oporou v uslechtilé námaze, která pozůstává*

z práce, výchovy, naslouchání, vzájemného porozumění a odpuštění. Svátá rodina nazaretská, probouzej v naší společnosti vědomí posvátného a nedotknutelného charakteru rodiny, která je nedocenitelným a nenahraditelným dobrem. Každá rodina ať je útulný příbytkem dobra a pokoje pro děti a seniory, pro nemocné a osamocené, pro chudé a potřebné. Ježíši, Maria, Josefe, vás s důvěrou prosíme a vám se s radostí svěťujeme.

Tady si jistě uvědomujeme, jak důležitá je modlitba, zvláště za svou rodinu, za naše rodiny, za farní rodinu, za církev, za uslechtilé mezilidské vztahy, za společnost, ve které žijeme ten náš pozemský život. Na Josefovi je fascinující jeho modlitba. Když Písmo svaté vypráví o tom, že s ním posel Boží mluví ve snu, nemůžeme si představovat, že to byl jenom nějaký snílek. Jako by se mu stále jen něco „zdálo“, a on na tom postavil svůj život. Josefovy sny, kdy k němu promlouvá anděl, jsou jen „vrcholkem ledovce“, jsou výrazem jeho hluboké a realistické modlitby. Vždyť v celém jeho životě dobře vidíme, že při řešení různých krizí rozhodně nelétá hlavou v oblacích, nýbrž stojí oběma nohama na zemi. Tady je ten inspirující příklad pro nás, pro lidi dnešní doby. Jeho modlitba je prostá, věcná, vyrůstá ze života – jak toho pozemského, tak i toho nadpřirozeného. Rozhodně nejde o útek z reality. Josef se modlí, jak bylo obvyklé u židů, několikrát během dne, ale ve svém srdci je stále napojen na Boha, kterému důvěřuje, a podle toho žije. Jeho modlitba je nesmírně hluboká. Je to modlitba srdce – skutečné setkání s Bohem. Právě v tom nám může být příkladem, jak se modlit uprostřed každodenního života, uprostřed naší pracovní činnosti, uprostřed rodiny, všech těch možných radostí i problémů, jak žít všechno před Boží tváří, jak se vracet do ticha svého srdce, kde s námi přebývá Bůh.

Svatý Josefe, nauč nás žít v Boží přítomnosti, pomáhej nám, když máme někdy pocit, že Bůh je od nás vzdálený. Josefe přimlouvej se za nás, buď ochráncem všech, kteří vychovávají další generace, ať svým přístupem formují jejich charakter, ať předávají poklady naší kultury a ducha takovým způsobem, aby jejich svěřenci zatoužili žít dobrý a hodnotný život. Život Bohu milý.

**Váš jáhen
Pavel Urban**

sváteční krátké počtení

VYBÍRÁ CHARLES TVRZŇÍK

Některá česká slova, která se v řeči běžně neužívají, postupem času zaniknou. Kdo z mladých zná například slovo „kátí se“? Kdo se dnes totiž kaje? Vymlouváme se, omlouváme se sami, lžeme, zastíráme. Pro křesťany je však březen měsícem kajících, měsícem, kdy se zvlášť kají za své hříchy. Jednou jsem slyšel, že kdyby byl Bůh, musel by se kát On sám. On přece nedělá nic proti zlu, kterého je plný svět, a mohl by! Sloužil jsem dvacet let v pohraničí. Přijížděli bývalí obyvatelé, vedli jsme dlouhé debaty o víře. Často mi argumentovali: „Pane faráři, zažil jsem válku, od té doby nemohu věřit. Kdyby byl Bůh, nemohl by všechna ta zvěrstva, která se děla, připustit.“ Mnoho lidí udělalo takovou tvrdou zkušenost a smýšlejí stejně. Můžeme svět, takový, jaký je dnes, chápat jako dílo dobrého, všemohoucího Boha?

Tato otázka je oprávněná. Neměli bychom ale soudit ukvapeně. Lev Tolstoj říká, že když divoch přestane věřit na svého dřevěného bůžka, neznamená to, že Bůh není. Znamená to pouze to, že Bůh není ze dřeva. Proto je dobře, přestaneme-li věřit v Boha, který je garantem štěstí, spravedlnosti, pořádku a blahobytu v tomto světě. Je třeba přestat se domnívat, že utrpení musí být trestem za spáchané hříchy, že dobrým se vždy povede dobře a špatným naopak. Přiznejme si, že toto je dost primitivní představa o Bohu, kterou musíme opustit. Eli Wiesel, který přežil Osvětim, líčí ve své knize „Noc“ následující událost. Členové SS oběsili dva židovské muže a jednoho mladíčka. Muži zemřeli ihned, ale zápas mladíka se smrtí trval půl hodiny. Z davu přihlížejících vězňů se jeden tiše ozval: „Kde je Bůh? Kde jen je?“ Komu doma na stěně visí kříž, ten zná odpověď. Tam je Bůh! Zbičovaný, trpící, zmučený k smrti. Tam se kaje Kristus místo lidí. Namíchali jsme za tisíce let hodně jedu mravního zla do mízy lidstva. Naši předkové měli jedno příznačné přísloví: Jací lidé, takové počasí. Můžeme děkovat Kristu za naději, že utrpení a smrt nemají poslední slovo. Velikonoce jsou poselstvím nového života. Březen je příprava na Velikonoce. Křesťané se kají za zlo vlastní i cizí. Kristus okusil mocně z utrpení lidstva, lidstvo má šanci okusit z Jeho zmrtvýchvstání. Bůh je Bohem utrpení, kterým se prodíráme do Absolutna. Velké věci nejsou levné.

Sepsal Jan Rybář

Během let se z naší Aničky Procházkové stala profesionální fotografka. Obdivuji ji, jak má čas a chuť se pravidelně účastnit akcí, aby Fchodoviny a webové stránky KCMT obohatila o fotografie. Za to jí děkujeme a její služby si vážíme.

Radujte se!

- **Aničko, kdy jsi dostala svůj první foťák? Byl na film, nebo už digitální? Jaké značky je ten aktuální?**

Už ani nevím, jak to přesně bylo. Vždy jsme doma nějaký foťák měli. Zprvu fotil jen táta, pak jsme se postupně přidávali i my s bratry. První foťák, který se mi ocitl v rukách jako můj, byl reklamní. Mohlo mi být tak 12 let. Film na 30 snímků jsem vyfotila na chalupě obratem. Fotila jsem bratrance, sestřenicí a mladšího bratra v různých zákoutích zahrady a okolí... Nikdy už jsem do něj žádný film nevložila a fotila zas jen rodinným. Až po letech přišel první kompakť, pak zrcadlovka. Držím se značky Canon.

- **Máš své album na fotky? Jak často si v něm fotky prohlížíš a jak pravidelně nové fotky přidáváš?**

Album nemám. Tedy existuje fotogalerie na webu, kam jsem dříve dávala fotky z různých akcí. Už se tak ale několik let neděje. Aktuálně zpracovávám jen fotky, které posílám dál. To je ale vesměs vše, co fotím...

- **Pamatuješ si, kdy se objevila tvoje první fotka ve Fchodovinách?**

Přesně už nevím. Myslím, že zpočátku se občas něco objevilo v rámci KSK akcí. Pravidelné přispívání pak přišlo asi až v roce 2009.

- **Když jsi s focením pro farnost začínala, měla jsi trému? Nestyděla ses například při mši být více lidem na očích?**

Jasně, že jsem se styděla. Jsem velká trémistka. Hlavně jsem v té době hrozně nechtěla fotit lidi, nešlo mi to. Zaměřovala jsem se spíš na broučky a kytičky... Postupně to ale přešlo v rutinu. Jsou

záběry, při kterých člověk musí vystoupit ze stínu, ač se v něm stále snažím schovávat...

- **Máš své oblíbené akce, které ráda kvůli focení navštěvuješ?**

Mám oblíbené akce, které ráda navštěvuji, ale ne kvůli focení. Naopak je fajn, když fotit nemusím... Patří mezi ně např. farní den, ale i různá kulturní vystoupení.

- **Stává se ti, že tě zvou i jiné farnosti nebo lidé na nějakou svou soukromou akci kvůli focení?**

Stává. Ale jen zřídka na to kývnu. Většinou už to není v mých časových možnostech.

- **Jak dlouho ti trvá, například po prvním svatém přijímání, vybrat správné fotky a poslat je grafikovi na výběr pro Fchodoviny?**

Zrovna první svaté přijímání je docela oříšek. Kdyby šlo jen o fotky do Fchodovin, je za chvíli hotovo. Ani bych toho tolik nefotila. Protože se ale fotí do rodinného alba každého dítěte, trvá to mnohem déle. Ale je pravda, že pro Fchodoviny dělám výběr přednostně.

• **Máš před sebou vizi, kam by ses chtěla ještě v této službě posunout? Neláká tě třeba kamera?**

Naopak. Ráda bych se v této službě upozadila. Naštěstí už nějakou dobu nejsem jediná, kdo je ochotný fotit pro farnost. Nicméně pár dalších fotografů by se hodilo. Snažím-li se vše oběhnout, nezbývá mi už moc času a sil na zpracovávání. Bohatě by mi stačila jedna akce měsíčně, kterou bych měla fotit. Ze zbylých bych pak jen fotky sesbírala a roz distribuovala dál (Fchodoviny, web, ...). To se zatím tak, jak bych si představovala, nedaří. Nadějní fotografové, hlase se!

• **Neodmyslitelně k tobě patří také skaut. Kam jsi chodila a kde jsi pak byla (nebo ještě jsi) jako vedoucí?**

Skautsky jsem vyrostla a začala s vedením dětí na Vyšehradě, v tehdejší středisku Lux, které se v roce 2006 sloučilo se střediskem Maják na Vinohradech. Prvních pár let jsem tam ještě vedla světlušky (holky 1. stupně ZŠ), ale postupem času jsem se přesunula v hierarchii výš, blíže k byrokracii, popř. pořádání větších akcí či akcí pro vedoucí. Děti už nevedu.

• **Chceš nám prozradit i něco o sobě? Kde ses narodila? Kolik máš sourozenců?**

Narodila jsem se v Praze a zde na Jižním Městě i vyrostla. Mám 3 bratry. Dva starší a jednoho mladšího.

• **Kromě služby kolem focení tě vídáme hodně kolem KSK. Od jakého roku v něm působíš a co všechno jsi dělala? Víš o organizaci mikulášských nadílek ...**

KSK, přesněji KSK Praha, z.s., je nezisková organizace, která působí při farnosti a pracuje s mládeží od roku 2005. Pod zkratkou se skrývá Křesťanský sportovní kulturní klub. Nejsem zrovna sportovní nadšenec, tak jsem zprvu jen nakukovala pod pokličku skrz kulturní akce a akce pro veřejnost – s foťákem. Sem tam jsem si stříhla roli anděla (Pašije, Mikulášská) či obsluhu stanoviště na dětských akcích. Členem jsem být nechtěla, bohatě mi stačil skautský oddíl. Postupně jsem do toho ale začala moc mluvit, tak už nebylo zbytl... Dnes se starám o zázemí a komunikaci (vnitřní i vnější). A ano, před pár lety jsem po Jardovi převzala organizaci mikulášské nadílky. Vždy jí mám celý podzim plnou hlavu. Jsem ráda, že se při jejím pořádání mohou sejít různé sekce KSK a zároveň se přidá i vícero dobrovolníků z farnosti. Bez tolika schopných a ochotných duší by se nemohla pořádat v takovém rozsahu – pro děti z celého Jižního Města.

Promoce, 2013

• **Jakou jsi vystudovala školu a jaká je tvá profese?**

Vystudovala jsem Učitelství pro mateřské školy na UPOL v Olomouci a jsem učitelkou ve školce.

• **Když ti zbyde nějaký čas pro sebe, co ráda děláš nebo co bys ráda dělala? Jaké jsou tvé jiné koníčky a záliby?**

Nic. Někdy jsem ráda, že nemusím vůbec nic. Když se času najde víc, trávím čas s dětmi (hlavně

kmotřenci), snažím se sejit s někým, koho už jsem dlouho neviděla, nebo skládám puzzle. A ráda bych se zas vrátila k focení bez lidí, v přírodě...

• **Vyrůstala jsi ve věřící rodině, kdy se tvá víra přeměnila na osobní vztah s Bohem? Bylo to během přípravy na biřmování?**

Ano, víra mě provází od malička. A ano, příprava na biřmování byla intenzivní a tehdy došlo k různým prozřením.

• **Jezdíš na nějaké duchovní akce? Co tvou víru posiluje a vztah k Bohu prohlubuje?**

Dřív jsem jezdila víc. Na různá křesťanská setkání mládeže. Měli jsme také skautské exercicie, KSK rekolekce, ale v posledních letech se nekonají.

Aktuálně mi pomáhá hlavně práce. Děti svou bezprostředností donutí člověka se víc zamýšlet. A pak taky pořádání různých akcí. Od první vize k uskutečnění je to kus cesty, která se všemožně kličkatí a ohýbá, tu a tam i přistane nějaká překážka. Tehdy pocítuji Boží blízkost v každém, kdo se mihne okolo, protože díky nim cesta dostane určitý směr, a nakonec to klapne.

• **Jaké máš oblíbené knížky, filmy?**

Z knížek třeba Quo vadis, Příběh jedné duše nebo Popoupo. Z filmů např. Na vrchol, Letopisy Narnie, Tři oříšky pro Popelku.

Svatba nejstaršího bratra, 2018

První seznámení s neteří

• **Máš nějaké pasáže (příběhy) v Bibli, ke kterým se ráda vracíš? Jaký je tvůj „milovaný“ světec?**

Mám ráda podobenství. Pak mě už odmala uchvacuje příběh ze Starého zákona o dvou ženách, které se přetahují o dítě (1Kr 3, 16–28). Také Žalmy si ráda pročítám – 139, 144...

Mou oblíbenkyní a biřmovací patronkou je sv. Terézie z Lisieux.

• **Co bys nám chtěla o sobě ještě přidat?**

Radujte se!

Aničko, děkuji ti za rozhovor a také za tvou mnohaletou obětavou službu pro naši farnost. Díky ti také za každý úsměv, bez kterého si tě už ani neumíme představit. Přejeme ti, ať tě vždy baví a naplňuje vše, co děláš.

Katka

Liturgický tělocvik?

Jednou z věcí, která zaujme zřejmě každé nepravidelného návštěvníka našich bohoslužeb, je pestrost a různost postojů v jejím průběhu. A je pravda, že i některé z nás, pokřtěných od kolíčky, čas od času napadne, jestli je to třeba. Jako u všeho se v této otázce ohledně podoby liturgie prolíná jak určitá teorie a její pohled na věc, tak konkrétní potřeby a možnosti v rámci společenství, které bohoslužbu slaví. V našem ponoření se do problému liturgických postojů se tak nejdřív zastavíme u člověka a bohoslužby jako takových a pak si představíme jednotlivé postoje, abychom jim lépe rozuměli a aby tak byl výsledek opravdovou bohoslužbou, při které se setkává člověk s Bohem v jednotě slavicího společenství.

Zastavme se nejprve u slavicích lidí. Mezi základní výpovědi křesťanského mluvení o člověku patří, že se v něm sjednocuje fyzická, psychická a duchovní složka. Každá z nich má své místo a vzájemně se ovlivňují. A protože Hospodin Bůh stvořil člověka v této jednotě, když přijde na věci duchovního života (ať už jednotlivce nebo společenství), mají i tam všechny tři vrstvy člověka místo. Samozřejmě, že duchovní vrstva je při modlitbě vedoucí, nicméně nelze říct, že by psychická a fyzická stránka člověka prostě nějak zůstala přede dveřmi kostela. To, jak se modlím, i nadále ovlivňují a do mého vztahu s Bohem zásadně vstupují. Jak např. emoce jako zástupce psychiky, tak třeba únava nebo bolavá kolena na straně fyzické. I proto, když se modlíme, předstupujeme před Boží tvář, stojíme tam jako celý člověk, muž nebo žena. A do toho patří i to, jakým způsobem v tu chvíli seskládáme a orientujeme svoje tělo a končetiny.

Je pravda, že se máme bez ustání modlit, jak píše apoštol Pavel, a tak není nějak vyloučen žádný postoj a žádná poloha. Nicméně z naší osobní zkušenosti víme, že některé postoje nám mohou při modlitbě pomoci, jiné naší pozornost naopak odvádějí. To se samozřejmě může a bude měnit s naším věkem a dalšími okolnostmi. Tak jako tak, je dobré věnovat svou pozornost tomu, jestli nám ta či ona poloha pomáhá, nebo ne. Nezanedbatelným detailem pak

je i role stálých vzorců chování – rituálů, které nám mohou pomoci při úvodu nebo naopak ke konci modlitby. Znamení kříže a úklona např. před ikonou nebo jiným obrazem či soškou může napomoci naší mysli si uvědomit, co zrovna chci dělat. Mnozí světci jsou také známí „cvičitelé“ při modlitbě. Např. od sv. Dominika známe sedm postojů, které zaujímal při své modlitbě. Ale zpátky k bohoslužbě jako společné modlitbě. I u ní platí to, co jsme zmínili v oblasti soukromé modlitby o roli, kterou při ní hraje jednota našeho těla, psychiky i duše. Dalším aspektem, který pak vstupuje do hry, je právě role společenství a jednota shromáždění při slavení. Bohoslužba totiž není zbožným divadlem, kde by se něco odehrávalo a diváci spokojeně sledovali zbožný cvrkot u oltáře. Každý z přítomných je zván k tomu, aby se do dění zapojil. Samozřejmě, že v různé míře a různým způsobem, podle toho, jaká role mu v rámci slavení náleží. A tady se dostáváme na tenký led. Každé slavící společenství, byť tu máme sjednocující normy, které najdeme v Úvodu k římskému misálu, tak každé společenství si do určité míry může zvolit různé důrazy k uchopení bohoslužby. A to se projeví i v některých gestech a postojích. Může pak nastat situace podobná předvánočnímu porovnávání receptů na bramborový salát: být jde o jednu věc, obsahující víceméně stejné ingredience, je často velmi různorodá. I proto je dobré znát jak obecné předpisy pro podobu římské liturgie, tak ale také jednotlivé postoje a gesta jako takové, abychom dokázali zvolit to nejlepší a odpovídající. Např. ve chvílích, kdy nám zdravotní stav nedovoluje následovat ostatní a přidat se k nim.

Jaké jsou tedy základní postoje při bohoslužbě?

Stání

Být tomu tak asi nebylo úplně od počátku, v dobách, kdy se bohoslužby slavily v domech věřících, tak minimálně od 4. století, kdy začíná církev slavit liturgii ve velkých veřejných chrámech, patří stání k základnímu postoji. Lodě basilik, rotund, kostelů a katedrál totiž až do konce středověku většinou zely prázdnotou a neobsahovaly mnoho míst k sezení. Sedadla byla vyhrazena pro duchovní nebo pro významné účastníky bohoslužby. Ostatní stáli nebo se i procházeli. I dnes vyplňuje stání největší část bohoslužby. Jeho význam pak je: připravenost a pozornost, vyjádření úcty (např. při četbě evangelia) a postoj modlitby. Stání je pak také vhodnou alternativou např. pro okamžiky, kdy se jinak kleč, ale nám to např. zdravotní stav nedovoluje. Vyjadřuje totiž přeci jen více úcty než sezení.

Sezení

Postoj, který ze začátku patřil tomu, kdo ve shromáždění vyučoval – vykládal Boží slovo. A to jak v synagogální bohoslužbě, tak v té křesťanské. I proto má každý biskup svou katedru – křeslo, které vyjadřuje právě jeho učitelskou autoritu. I proto kázal papež Benedikt v sedě. V průběhu času došlo k určité výměně rolí. I díky tomu, že bylo více kazatelů kněží či řeholníků než biskupů, a díky tomu, že pro ně vznikla kazatelna, odkud byli dobře slyšet i vidět. I proto dneska sedí shromáždění věřící převážně tehdy, když naslouchají: četbě z Písma a jeho výkladu.

Klanění

Postoj či gesto klanění je v Písmu vždy vyhrazeno jako gesto úcty k Bohu. Stejně je tomu i v liturgii, kdy můžeme rozlišit jednoduché pokleknutí, kterým prokazujeme úctu Bohu přítomnému v eucharistii uchovávané ve svatostánku, kdykoli jdeme kolem něj nebo při vstupu do kostela. Stejně tak na začátku a na konci mše zdraví kněz a ministranti pokleknutím. Během samotné liturgie pak klečme i okamžiku proměňování a před svatým přijímáním. V některých farnostech se pak uchoval zvyk klečet od proměňování až do modlitby Páně. Klanění se dá také vyjádřit i gestem prostrace (leží se při ní tvář k zemi). Ve společné bohoslužbě je toto gesto vyhrazeno svěcencům při jáhenském nebo kněžském svěcení, řeholníkům a řeholnicím při řeholních slibech a knězi, popřípadě ministrantům v obřadech Velkého pátku. Prostrace je nejhlubším druhem našeho vyjádření klanění. Na druhé straně (tedy s menší vahou) pak je úklona. Ta může být tzv. hluboká nebo hlavou. Hlubokou úklonou se zdraví oltář, kdykoli vstupujeme do presbytáře či jej míjíme. Oltáři se takto uklání kněz a ministranti na začátku a na konci mše, případně lektor, kteří přicházejí z lodi kostela číst čtení. Úklona hlavou se pak používá např. při vyznání víry během slov: „Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Nebo při okuřování evangeliaře či lidí.

Tolik k základům našeho liturgického tělocviku. Doufám, že nám všem bude cvičením oblíbeným a radostným. Není totiž jen tak nějakým výmyslem, ale pomocí pro nás všechny, abychom se mohli lépe a hlouběji zapojit do slavení té které bohoslužby.

P. František

SV. ANEŽKA ČESKÁ

Česká princezna Anežka Přemyslovna je naprosto mimořádným zjevem v duchovních i kulturních dějinách naší země. Narodila se mezi lety 1205–1211, umírá 2. 3. 1282. Přichází na svět jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a uherské princezny Konstancie Uherské. Roku 1228 dostala Anežka první nabídku k sňatku od samotného císaře Fridricha II., kterou císař zopakoval ještě v roce 1233. Avšak pověst císařovy povahy a Anežčino směřování k řeholnímu životu ji vedly k tomu, že Anežka poslala list papeži Řehoři IX., v němž prosí o jeho ochranu, aby se mohla zasvětit Kristu a odmítnout sňatek s císařem. Papež jí odpověděl listem, ve kterém ji přijal za svou duchovní dceru.

Kolem roku 1231 se Anežka rozhodla pro založení špitálu, kláštera Menších bratří a kláštera sester klarisek. Na to věnovala celé své královské věno. O několik let později povýšil papež Řehoř IX. bratrstvo pražského špitálu na samostatný řád s řeholí svatého Augustina, čímž vzniká jediný, původem český, řeholní řád. Jeho členy směli být pouze Češi rodem po otci i po matce. Anežka přidává do znaku řádu šesticípou červenou hvězdu, již se český řád křížovníků odlišil od jiných špitálních řádů. Po vstupu Anežky mezi klarisky jí (svatá) Klára napsala svůj první list. V něm svou novou spolupráci povzbuzuje k horlivému následování františkánského ideálu, zvláště chudoby. Anežčin klášter byl totiž prvním klášterem klarisek za Alpami a Klára věděla, že bude příkladem pro další kláštery založené v této části Evropy. V roce 1238 se Anežka postavení i titulu abatyše vzdala, úřad zůstal neobsazen až do její smrti. Po zbytek života se nechala titulovat jako *starší sestra*. V duchovní oblasti Anežku ovlivnily její příbuzné: teta, svatojiřská abatyše Anežka († 1228), sestřeniče sv. Alžběta Uherská a sv. Hedvika Slezska. Anežka Přemyslovna sama usilovala o osobní a nezištnou svatost s pokorou a láskou ve službě nemocným, chudým i spolusestrám. Kromě toho tato vysoce vzdělaná a moudrá žena psala a četla v češtině, latině, němčině a italštině. Známe více než dvacet jejích listin psaných papežům Řehoři IX. a Innocenci IV., ve kterých jsou dotazy, prosby a náměty k praktickým i teologickým aspektům vedení kláštera či celého

ho řádu. Jako významná vůdčí osobnost a energická organizátorka sv. Anežka Česká působila nejen v náboženském, ale i v kulturním, politickém a společenském životě. Vynikala diplomatickými schopnostmi. Např. se roku 1249 výrazně podílela na usmíření svého bratra krále Václava I. s jeho synem, pozdějším králem Přemyslem Otakarem II. Legendy o Anežce Přemyslovně, proslulé vzdělaností, dobročinností, milosrdenstvím i zájmem o státní reprezentaci královské dynastie, se začaly tradovat vzápětí po její smrti. O kanonizaci Anežky České usilovala již její praprapraneteř, královna Eliška Přemyslovna; z jejího podnětu byl mezi léty 1316–1328 sepsán latinsky Anežčin životopis (přeložený do češtiny roku 1932). Ani snaha císaře Karla IV. nebyla dovršena procesem papežské kurie.

Roku 1874 byl v Římě schválen kult Anežky České coby blahoslavené „od nepaměti“. Teprve 700 let po její smrti ji papež Jan Pavel II. prohlásil za svatou. Stalo se tak 12. listopadu 1989 v Římě, za účasti více než 8000 poutníků z Čech a Moravy. Pět dní po její kanonizaci se udál památný 17. listopad 1989, který znamenal pád totalitního režimu v Československu. Mnozí vidí začátek nové svobody jako duchovní dar svaté Anežky. („Až bude Anežka svatořečená, tak bude v Čechách dobře.“)

*Zdroj: Wikipedie, Svatí na každý den,
Rok se svatými*

„Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.“ Ž 145

Pozvání k pozvání

aneb přived'te své bližní na Kurz ALFA

**30. 3.–8. 6. 2022 každou středu v 18.30 hod
v KCMT na Jižním Městě**

Máte ve svém okolí někoho, kdo Ho volá? Někoho, kdo hledá smysl života? Kdo hledá odpuštění? Někoho, kdo se chce o Bohu něco dozvědět a neví, kde začít? Kdo má spoustu otázek a neví, kde se zeptat? Někoho, na kom vám záleží, a nevíte, jak mu o Bohu říct?

Pak je Kurz ALFA právě pro ně.

✓ Co je to Kurz ALFA?

Kurz ALFA nabízí příležitost během jedenácti týdnů prozkoumat křesťanství. Dozvědět se právě od křesťanů, čemu oni vlastně věří. Každé setkání se zabývá některým tématem spojeným s vírou a vytváří prostor k rozhovoru.

✓ Jak večery probíhají?

Každé setkání začíná společným jídlem a pokračuje promluvou na téma, které je předem dané. Následují skupinky, kde mohou účastníci hovořit o tom, co slyšeli a co je zajímavé. Vládne přátelská a uvolněná atmosféra. Ke všem se přistupuje jako k vzácným hostům.

✓ Pro koho je tedy ALFA určená?

Kurz je především pro lidi, kteří nechodí do kostela, Boha teprve hledají nebo znovuobjevují ve svém životě a s křesťanstvím se chtějí seznámit. Je pro všechny, kdo si kládou otázky, zda Bůh existuje, kdo je Ježíš Kristus, co nám říká Bible, zda není víra v dnešním světě zbytečná a mnohé další. V prostředí katolické církve také často přicházejí lidé, kteří byli pokřtěni jako malé děti, ve víře nebyli vychováni a v určitém okamžiku svého života se sami začínají zajímat o to, co to pro ně znamená.

✓ Jaká témata zazní?

- Jde v životě ještě o víc?
- Kdo je Ježíš a proč zemřel?
- Proč a jak číst Bibli?

- Uzdravuje Bůh i dnes?
- Kdo je Duch svatý?
- Jak odolat zlému?
- Co církev?

A další.

✓ Jak se přihlásit?

e-mailem na: alfa.kcmt@gmail.com

nebo telefonicky: 603 114 763

nebo písemně na adrese:

Komunitní centrum Matky Terezy,

U Modré školy 2337/1,

149 00 Praha 4 – Háje

Více informací najdete na webu KCMT:

<https://www.kcmt.cz/obsah-s-duchovni-tematikou/alfa-kurzy>

SVĚDECTVÍ

Jak jsem ALFU prožil já?

Na podzim roku 2013 mě na jeden z Kurzů ALFA přivedla moje žena Lucie.

Žili jsme dobře. Měl jsem krásnou rodinu a v práci se mi dařilo. Lucie se snažila žít v souladu se svojí vírou, a vychovávala tak i naše děti. O Bohu jsme hovořili, ale já jsem nechápal, jak může věřit. Boha jsem nikdy neviděl a historie církve se mi zdála strašná. S těmi lidmi jsem nechtěl mít nic společného. Ale v nitru mi stále vířily otázky. Jak je možné, že tomu věří? Existuje Bůh? Proč na Zemi dopouští všechno to zlo? Kdo je Ježíš? A církev? Jak se to týká mě?

Přednášky zajišťoval tým lidí v mém věku a na setkáních vládla příjemná atmosféra. Poprvé jsem měl příležitost probírat svoje otázky o víře, Bohu a církvi s jinými křesťany než jen se svojí ženou. Mezi účastníky kurzu a členy týmu se vytvořilo přátelské

pouto. Dostal jsem řadu odpovědí, které jsem byl ochoten přijmout, nicméně stále jsem nevěděl, jak mám rozumem dojít k víře.

Říkali mi, abych se vydal Kristu. Báł jsem se udělat ten krok. Ztratit jakoukoliv kontrolu, spolehnout se na někoho cizího a zcela se mu odevzdat. To bylo pro mě nepředstavitelné. Co když nikdo takový jako Bůh není a všichni ti křesťané věří ničemu? Stále jsem zvažoval pro a proti, a nakonec došel k závěru, že nemám co ztratit.

Už nevím, kolikáté to bylo setkání, zato si pamatuji přesné datum. 16. 10. 2013, v den mých 35. narozenin. Když jsem se večer po setkání „modlil“, svěřil jsem se do rukou Ježíše Krista. Stala se pro mne nepochopitelná věc. Ulevilo se mi a pociťoval jsem hluboký vnitřní klid, který mi zůstal dlouho po skončení kurzu. Řada věcí najednou začala dávat smysl.

Ani po Alfě jsem nezůstal sám. Po této silné zkušenosti jsem zatoužil proniknout do větší hloubky. První krůčky byly opravdu dětské ... učil jsem se modlit, četl jsem Bibli, začal jsem chodit do KCMT na mše. Časem jsem našel odvahu oslovit otce Michaela, který mne přijal do katechumenátu. Bylo nás osm. Sedm z nás bylo pokřtěno a stali jsme se opravdovými Božími dětmi. Bohu díky!

Pavel

A ještě jedno svědectví, tentokrát od Vojty.

Do Kurzu ALFA jsem se přihlásil na doporučení mojí kamarádky.

Bylo to v době, kdy jsem cítil, že v mém životě cosi důležitého chybí. Věděl jsem, že věřící lidé chodí do kostela, předpokládal jsem, že je to důležitá součást jejich života, a cítil jsem, že bych taky občas rád do kostela zašel. Ale zároveň jsem si uvědomoval, že vůbec nevím, jak bych se tam měl chovat, co, jak a kdy bych tam měl dělat.

Kamarádka mi tehdy dala vědět, že v Praze na Chodově otevírají ve farnosti Kurz ALFA, který mohou navštěvovat zejména lidé, jako jsem byl tehdy já, kteří stojí mimo společenství církve a o otázkách víry nevědí nic (nebo jen velmi málo), ale cítí, že by se rádi dozvěděli víc. Protože jsem však v té době neznal nikoho, kdo by Alfou absolvoval a mohl mi průběh kurzu popsat, přicházel jsem nejen s očekáváním, ale pochopitelně také s pocitem určité nejistoty, jak vše bude probíhat a co se tam bude dít.

Už první večer kurzu však moji nejistotu rozptýlil. Probíhal v atmosféře vzájemného respektu.

Poté, co jsme se dobře najedli, krátce jsme se představili, kdy stačilo říct svoje křestní jméno, jestli jsem

z Prahy nebo jaká je moje práce. Mohli jsme mluvit o tom, co o životě víry víme a s jakými očekáváními přicházíme. Nikdo ale o sobě nemusel říkat nic, co nechtěl.

I další večery probíhaly podobně. Kdo se chtěl ptát, ptal se, kdo dokázal odpovědět, odpovídal, kdo se zdráhal sdílet, mlčel, aniž by čelil naléhání. Z vlastní zkušenosti můžu potvrdit, že Kurz ALFA je skutečně otevřený všem lidem, kteří cítí, že by se chtěli o víře a křesťanství dozvědět víc. Zároveň však přihlášení na kurz nikoho nezavazuje k docházce, dokončení kurzu ani ke členství v konkrétním společenství.

Na Alfě jsem zažil otevřené přijetí, atmosféru respektu, potkal spoustu přátelských a inspirativních lidí, strávil mnoho velmi podnětných večerů. Pro mě osobně byla tato setkání začátkem cesty. Začátkem cesty k Bohu, k němuž, jak věřím, všichni náležíme. Našel jsem zde povolání ke svátosti křtu i mnoho inspirace pro každodenní život, pro vztahy k druhým lidem i pro postoj k sobě samému.

Chtěli bychom Vás všechny povzbudit. Nebojte se a přiveďte své blízké do Kurzu ALFA. Můžete přijít s nimi a krýt jim záda. Přiveďte své přátele mezi přátele. Pomozte jim, ať mohou s otevřeným srdcem volat k Hospodinu! Nechte je, ať tlučou, a bude jim otevřeno! Nechte je, ať prosí, a bude jim dáno. Protože...

„Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je.“

Ž 145, 18-19

Za tým Kurzu ALFA Pavel

Zapojte se do spolupráce v přípravném týmu Alfy

Co můžete?

- ✓ využít své dary a charizmata a objevovat nové
- ✓ naplňovat své apoštolské pověření
- ✓ sdílet zkušenosti a předávat je dál
- ✓ svou přítomností naplňovat atmosféru přijetí a důvěry
- ✓ pomoci s přípravami večera nebo jídla, upéct něco dobrého
- ✓ v tichosti se připojit ke společným modlitbám
- ✓ podpořit kurz finančně
- ✓ vítáme muzikanty i zpěváky
- ✓ vždy je co uklízet :)

Zaujalo vás naše pozvání?

Chcete pomoci jednorázově nebo po dobu celé Alfy?

Rádi odpovíme na dotazy, vybereme s vámi to pravé místo pro vás.

Ozvěte se na alfa.kcmt@gmail.cz nebo 603 114 763.

Moc děkujeme všem, kteří se už za Kurz ALFA, tým i účastníky modlí.

Setkání zástupců Sdružení křesťanských seniorů (SKS) s P. Michaellem Špilarem v KCMT

Setkání se uskutečnilo v pátek 4. 2. 2022 v kanceláři KCMT. Setkání se zúčastnili zástupci SKS: Doc. Lidmila Němcová, Ing. Karel Tomek, Ing. Irena Řivnáčová, Mgr. Pavel Urban a Jiřina Švejďová.

Jednání zahájila předsedkyně celostátního SKS doc. Lidmila Němcová. Seznámila P. Špilara s činností Sdružení křesťanských seniorů, kdy vzniklo a kdo ho vedl zpočátku. Předala mu při té příležitosti 20 sborníků, které byly vydány koncem minulého roku k 20. výročí vzniku této organizace. Tyto sborníky dostal pan farář k rozdáání ve farnosti. V tomto sborníku je podrobně popsáno, jak to v SKS probíhá dodnes. Jsme členy Evropské seniorské unie, jsme zapojeni do Rady seniorů ČR. Pořádáme v Praze evropská setkání. Organizujeme pro seniory zájezdy, výlety, přednášky, návštěvy kostelů atd. Zvláště chceme upozornit na setkávání Život z víry, které se koná každou středu ve farním sále u sv. Františka na Chodově. Setkání jsou otevřena každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanského učení, s Tomášem Akvinským, svatým Augustinem a dalšími osobnostmi křesťanského života.

Potom promluvil Ing. Tomek, který má na starosti financování těchto akcí. Bohužel poslední dva roky byly naše akce přerušeny kvůli covidu. Teď už ale zase tyto akce pokračují.

V naší republice fungují kluby SKS – teplický, rokycanský, zlínský, ve Zruči nad Sázavou, klub Prahy 11, který je největší v Praze. Předsedou je Ing. Karel Tomek, který nahradil JUDr. Deckera.

Pan farář kladně přistupuje k naší činnosti a podporuje tyto aktivity v naší farnosti. Také další naši farníci se mohou zúčastnit našich akcí – také rádi přijmeme další členy.

Informace a příp. přihlášky lze získat u Ing. Karla Tomka, mobil: 724 100 831, a paní Jiřiny Švejďové, mobil: 606 486 848.

Za výbor SKS: Jiřina Švejďová

Pátečníci – Milovaní farníci, nedá mi to, abych nenapsala následujících pár řádků, které třeba někoho z vás osloví. Jde vlastně o pozvání mezi nás pátečníky (nikoliv zpátečníky). Jsme otevřené společenství, tak říkájící bez závazků. Bohoslužba slova každý pátek v KCMT od 9 hodin a následující posezení u kávy a čaje není jen pro vyšší věkovou kategorii, ale pro každého, kdo by se chtěl občerstvit duchovně u stolu Páně a pak u stolu kavárenského. Toto společenství trvá již řadu let a během té doby dalo vzniknout mnohým přátelstvím. Tož neboj se, nestyď se a přijď mezi nás. Ch. P.

JSME SPASENI...?

„Já se teď na něco zeptám, vás i sebe. A kdo si myslíte, že ano, ruku nahoru. Jste spaseni? Nebo teda takhle – jsme spaseni?“

Vzpomínáte? Takhle otázka mezi nás přistála první lednovou nedělí. Nevím, co udělala s vámi, mě v klidu nenechala. V hlavě se mi odehrálo zhruba následující.

„Já se teď na něco zeptám, vás i sebe.“

Můj vnitřní Skřítek, stvoření roztomile pořouchlé, nastraží uši a čeká, co se bude dít. Otázky má rád.

„A kdo si myslíte, že ano, ruku nahoru.“

Bezva, bude anketa!

„Jste spaseni? Nebo teda takhle – jsme spaseni?“

Jasně že jo! Chystám se zvednout ruku, ale zastaví mě další postavička. Můj vnitřní Kritik.

Počkej, počkej, jsi v kostele plném katolíků. Odpověď špatně bude trapný. Co tě o tom učili?

Chvilé zaváhání. Nebo nejsem? V hlavě mi běží útržky toho, co jsem kdy o spáse u katolíků slyšela, a zdaleka ne všechny vzpomínky vedou ke kladné odpovědi. Ne, to je blbost, jsem! A zvedám ruku.

Už nejsem zaměstnaná sama sebou, a tak mám prostor dívat se kolem. Sedím asi ve třetině sálu s výhledem do kaple. Nahoře není ani jedna ruka. Nakonec zvedá ruku ten, kdo se ptal. Michael.

Ve zbytku kázání se nám snaží vysvětlit, že spasení opravdu jsme. A že jen stačí to přijmout. Poslouchám, ale zároveň mám před očima všechny ty ruce, které zůstaly dole. A najednou mi to přijde hrozně líto. Kvůli Hospodinu.

To Tě tak málo známe?

Po mši se ptám kamarádky, jak to vnímala. Ani ona ruku nezvedla. „Asi si všichni myslíme, že pro to ještě musíme něco udělat.“ Rozloučíme se a já po zbytek odpoledne přemýšlím o její odpovědi.

Doted jsem na nic kloudného nepřišla a myslím, že ani nepřijdu. Co víc můžu udělat pro to, aby mě Bůh spasil, zachránil? On už to přeci udělal, z Jeho strany je hotovo. Já můžu nad tou nabídkou leda tak žasnout, a až se vzpomatuju z údivu, říct Mu: „Dobře, tak já to přijímám“ a pak se snažit nedělat pitomosti, abych ten vztah mezi námi neponičila.

A poničím ho, jasně, stalo se mi to už tolikrát. Jenže On se kvůli tomu na mě nevykašle. Prostě

*Proto přináší dokonalé
spasení těm, kdo skrze něho
přistupují k Bohu; je stále živ
a přimlouvá se za ně.*

(Žid 7,25)

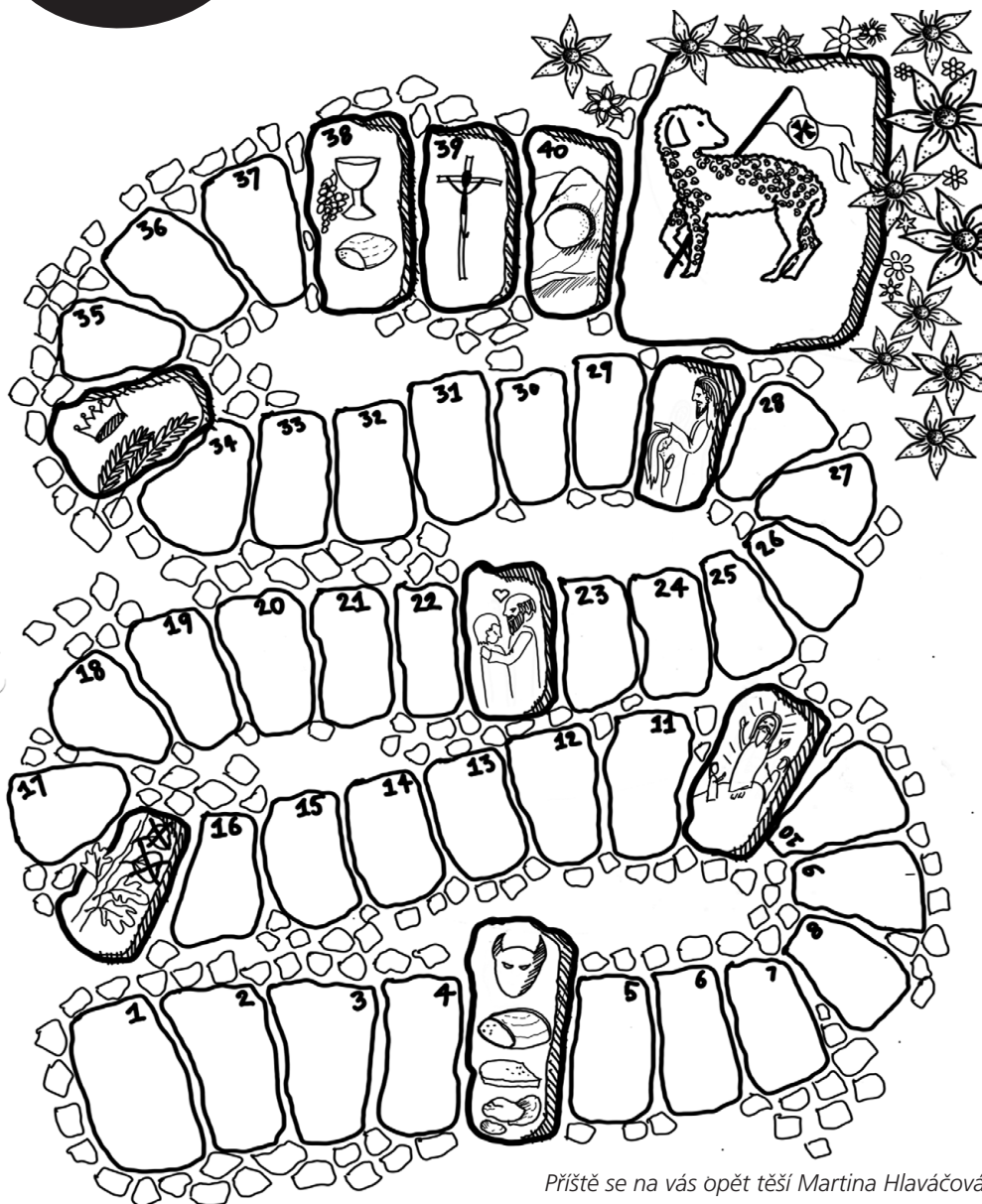
počká, až mi to dojde, až moje srdce pochopí, kde a třeba i proč zabloudilo, a bude se chtít vrátit. A vždycky bude mít kam.

Jeho lásku ke mně vylepšit nemůžu. Nemůžu Ho přimět, aby mě měl ještě radši, protože už teď mě má rád úplně nejvíc, jak to jenom jde. Bez ohledu na to, co zrovna vyvádím. Moje průšvihy totiž na Jeho lásce nic nemění. A tak jen doufám, že budu vždycky natolik při smyslech, abych ty průšvihy viděla a chtěla z nich odejít. Abych se chtěla vrátit domů. Protože doma čeká On.

M.

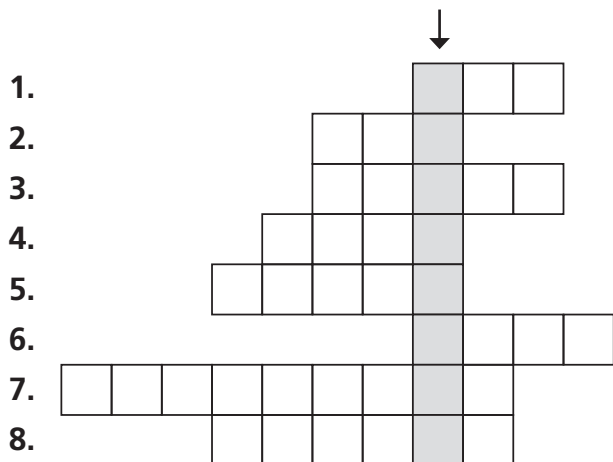
Milé děti, během postní doby, která nás přivítá 2. března, hledáme víc než jindy cestu k Pánu Ježíši. Nabízíme vám obrázek cestičky, která čeká na vaše vybarvení. Můžete ji zkusit vydláždít – vybarvit něčím, co by P. Ježíši udělalo radost. Maminka s tatínkem vám určitě rádi poradí, jak na to. A čekání na radostné Velikonoce vám tak rychleji uteče!

Příště se na vás opět těší Martina Hlaváčová

Ahoj holky a kluci, březen se nám letos celý zahalil do postní doby. Možná vám přijde trochu smutná nebo přísná – a my se přece už tolik těšíme na veselé jaro! Dnešní luštění nám může pomoci pochopit, co nám vlastně postní doba také nabízí. V úryvku z Lukášova evangelia o Ježíšových pokušeních na poušti jsou některá slova vynechaná. Určitě poznáte, co tam patří – doplňte je do doplňovačky a přečtěte si tajenku. (Pozor, **ch** berte v doplňovačce jako jediné písmenko.)

Ďábel mu řekl: „Jsi-li ...(1)... Boží, řekni tomuto kameni, ať je z něho...(4)...“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Nejen chlebem ...(2)... je člověk.“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, ukázal mu všechna království země a řekl: „Budeš-li se mi klanět, bude to ...(3)...“ Ježíš mu odpověděl: „Je ...(5)...: Budeš se ...(8)... jedině Hospodinu, Bohu svému.“ Pak ho ďábel přivedl na vrcholek chrámu v Jeruzalémě a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se ...(6)..., vždyť je psáno, že andělům dá Bůh příkaz, aby tě ochránili.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Nebudeš pokoušet ...(7)..., Boha svého.“

Tajenka: Taky se vám stává, že víte, co by bylo dobré udělat nebo říct, ale děsně moc se vám do toho nechce? Přiznat se ke snědené bráchově čokoládě („Třeba se na to neprijde...“) nebo konečně si uklidit v pokojíčku („Potřebuju nutně dohrát tuhle hru“) atd.? My trochu starší než vy to známe taky. Někdy to je boj. A v tomto boji nám pomáhá i postní doba. Proč? Abychom odolávali pokušení a mohli se ...(tajenka)... rozhodovat pro dobro.

zprávičky z Farní charity

Úterý 9:30: Naši koordinátorce sociálních služeb Lucii zvoní mobilní telefon. Telefonuje dcera našeho klienta pana Josefa a požaduje mimořádnou návštěvu pečovatele nebo pečovatelky ještě toho dne v odpoledních hodinách. Lucie jí velmi zdvořile, ale pevně vysvětluje, že požadovanou službu není možné poskytnout. Služby na aktuální den už jsou naplánované a pracovníci v terénu. Nemáme žádného volného člověka, kterého bychom mohli k jejímu tatínkovi poslat. Dcera se rozčiluje, protože tatínek je objednaný k lékaři, a pokud od nás nikdo nepřijde, bude muset plánované vyšetření přeložit. Lucie jí zdvořile upozorňuje, že o plánovaném vyšetření se jistě nedozvěděla dnes ráno. Požadavek na mimořádnou návštěvu nám nenahlásila včas. My jsme proto s návštěvou nepočítali a nemůžeme ji takto narychlo do rozpisu služeb zařadit. Pokud by tatínkovi doprovod k lékaři objednala s předstihem, jistě bychom se pokusili návštěvu do rozpisu služeb zařadit, jako jsme to již udělali v minulosti mnohokrát. Dcera se rozloučila a zavěsila.

Úterý 10:10: Naši sociální pracovníci zvoní mobilní telefon. Telefonuje opět dcera pana Josefa. Na sociální pracovníci má stejný požadavek, s jakým před chvílí telefonovala koordinátorce. Obě kolegyně sedí naproti sobě u pracovních stolů, tak si přes monitory počítačů vyměňují udivený pohled. Lucie (naše koordinátorka sociálních služeb i sociální pracovnice mají shodné křestní jméno) jí dává stejnou odpověď, jakou jí před chvílí dala koordinátorka. Rádi bychom vyhověli, ale je už příliš pozdě. Mimořádný doprovod k lékaři našim klientům ochotně poskytujeme, jen je třeba službu objednat s předstihem, abychom ji mohli řádně naplánovat a uvolnit na ni pracovníka, případně služební auto. Rozhovor skončil a obě kolegyně se vrátily k práci.

Úterý 10:25: Koordinátorce sociálních služeb znovu zvoní telefon. Lucie se udiveně dívá na monitor telefonu: „To je znovu dcera pana Josefa. Co se asi zase stalo?“ Vrtí hlavou a zvedá telefon. Dcera pana Josefa má zvučný hlas, který se

z reproduktoru Lucčina telefonu rozléhá po celé kanceláři. Dozvídáme se tedy všechny, že Lucie musí panu Josefovi službu naplánovat. Dcera pana Josefa totiž mluvila před chvílí se sociální pracovníci. Ta jí návštěvu schválila a slíbila, že pana Josefa k lékaři odvezeme. Koordinátorka se ještě dozvěděla, že sociální pracovnice je její nadřízená. Je tedy povinna její rozhodnutí akceptovat, žádosti vyhovět a doprovod do rozpisu nějak vsunout. V kanceláři se na chvíli rozhostilo hrobové ticho. Ne, že by nás to tedy překvapilo. Dcera pana Josefa nebyla zdaleka první, kdo to na nás podobným způsobem zkusal. Děvčata té milé paní sdělila, že jsou momentálně obě v jedné místnosti. Jsou si proto jisté, že jejich shodným odpovědím pravděpodobně chybně porozuměla. Jejího tatínka dnes k lékaři opravdu odvézt nemůžeme. Je třeba ho přebjedenat na některý z následujících týdnů. Včas dohodnout termín odvozu. My potom s mimořádnou službou budeme počítat a pana Josefa na vyšetření ochotně odvezeme. S tím se koordinátorka rozloučila a zavěsila.

Lidé často telefonují a očekávají, že budeme schopni okamžitě reagovat na jakýkoli jejich požadavek. Jako by tu někdo seděl a jenom čekal, aby na zavolání vyběhl ven a spasil kohokoli, kdo to zrovna bude potřebovat. Máme ovšem jen určitý počet zaměstnanců a ti jsou plně vytížení poskytováním služeb stávajícím klientům. O naše služby je obrovský zájem a my zdaleka nestačíme pokrýt poptávku. Mohli bychom zaměstnat další pracovníky, ale kvalitní pečovatelé a pečovatelky se špatně shánějí a noví pracovníci se do našeho typu služeb zrovna nehrnou.

Tříkrálová sbírka je sečtena. Naši živí i virtuální koledníci dohromady vybrali historicky nejvyšší částku 150.150 Kč. Koledníci naší farnosti vybrali celkem 62.191 Kč. Koledovali s námi i ve farnosti na Lhotce, kde se vybralo 64.360 Kč. V online kasičce se nasbíralo 23.599 Kč. K výtěžku z Tříkrálové sbírky 2022, který dostane Charita Praha – Chodov zpět, tedy cca 97.600 Kč, přidáme ještě výtěžek z postní sbírky 2021. Finanční prostředky použijeme k nákupu nového auta pro naše sociální služby. Ke stejnému účelu využijeme ještě peníze, které se vyberou při postní sbírci v letošním roce. Všem koledníkům i dárcům moc děkujeme.

Preji vám poklidnou a požehnanou postní dobu. Eva Černá

☉afeTerezie

Otevírací doba:

Po	15.30–21.30
Út	15.30–21.30
St	15.30–20.00
Ne	10.00–13.00

- 2. 3. – zavřeno (Popeleční středa)
- po dobu jarních prázdnin 7.– 20. 3 bude kavárna otevřena jen v neděli.

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

- *Rebeca st. James a Rue Nancy*

Milosrdná jízva

Paulínky

Kirsten studuje na střední škole, když náhle přijde o rodinu. Stáhne se do sebe a úlevu od vnitřní bolesti hledá v sebepoškození. Další velká rána přijde ze strany přítele – to už dívka neunesla a skončí na psychiatrii. Když se jí známý pastor zmíní o léčebné komunitě na jednom ranči, Kirsten se rozhodne, že nabídku přijme – vidí v tom příležitost, jak od všeho utéct. Od sebe samé však neuteče... Postupně se přece jen začne otvírat druhým a přijímat uzdravení, dokonce i v těch nejbolavějších místech. Začíná chápat, že neexistuje nic, co by „nikdy nekončící milost“ nemohla vykoupit. Kniha *Milosrdná jízva* oslovuje především mladé čtenáře, kteří se potýkají se zraněností v oblasti sebepřijetí a vztahů.

- *Josef Prokeš*

DORON

Sváťost smíření ve světle Ducha svatého

Zpověď je niterné setkání s Bohem, který mě stvořil, který je pramenem mého bytí. On dokáže léčit různá má zranění a ošetřit místa, kudy mi uniká životní síla a radost, a to i vzhledem k mé osobní historii. Sváťost smíření však není zaměřena jen do minulosti. Je zásadně obrácena do budoucnosti. Nezpovídám se jen proto, abych vyjmenoval něco, co se stalo v mé dávné či nedávné minulosti, nýbrž prostřednictvím sváťosti dostávám sílu, abych zaměřil celý svůj život správným směrem. Je to velice tvůrčí a životodárný čas, kdy se ve mně mocí Ducha obnovuje nejen Boží obraz, ale také Jeho pokoj a všechny síly i dary, které do mě vložil. (z úvodu)

PROGRAM / AKCE

- **3. 3. / 19.00 – Zastavení u Matky Terezy s hostem Michalem Stehlíkem** na téma „Hlavní mýty českých novodobých dějin“ (KCMT – YouTube / kcmtp Praha)
- **24. 3. / 18.00 – Vernisáž výstavy obrazů Jakuba Černého**
- **30. 3. / 18.30 – Kurz ALFA – chcete se více dozvědět o křesťanství?** (viz str. 20)
- **30. 3. / 17.00 – 20.00** možnost přijmout **sváťost smíření pro děti**. (KCMT)
- **3. 4. / 18.00 – Jesus Christ Superstar**, koncertní provedení v podání souboru absolventů Arcibiskupského gymnázia v Praze pod vedením Ondřeje Dobisíka. Doporučené vstupné 100,- Kč.

SETKÁNÍ

- **Život z víry** – pravidelná setkání každou středu v 19 hod. ve farním sále u sv. Františka. Pro každého, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- **Místní společenství Hnutí fokolare** – 7. 3. 2022 od 19.15 v KCMT. Slovo života na březen: „A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ (Mt 6, 12). Společenství je otevřené i dalším zájemcům. J+V Friedovi – tel. 731625949
- **Páteční dopolední setkávání (nejen pro seniory)** – každý pátek v 9 hod. v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním s jáhnem Pavlem Urbanem, poté posezení ve foyer. Přijďte mezi nás podělit se o své radosti i starosti a najít společenství. Srdečně zveme! J+V Friedovi.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve **středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V březnu se sejdeme 2., 16., 23. a 30. 3.** Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.

Hledáme grafika pro Fchodoviny

– zpočátku na výpomoc při přípravě. Ideálně grafika znalého práce s InDesignem a se zkušeností s přípravou a zlomem publikací, nebo alespoň orientace v grafických programech a se základní představou o typografii.

Tel. 724 392 793 (Pepa Karhan).

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

- **Úmysl papeže:** *Za křesťanskou odpověď na bioetické výzvy* – Modleme se za nás křesťany, abychom tvář v tvář novým bioetickým výzvám vždy podporovali ochranu života prostřednictvím modlitby i konkrétního nasazení ve společnosti.
- **Národní úmysl:** *Za katechumeny* – Modleme se za všechny, kdo se připravují na křest, aby pevně přilnuli ke Kristu a jeho církvi.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00 Bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena na youtube.com/kcmtpraha

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.

☎ / mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Z důvodu agrese Ruska vůči Ukrajině zrušíme účet u Sberbanky • **Komerční banka 19-9362170227/0100****Příští uzávěrka bude 15. března 2022.**

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz*Fchodoviny*

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2022 / ročník 21 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory),

Josef Karhan • korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design